

עת"א 28535/03/15 - היועץ המשפטי לממשלה נגד וועדת השחרורים, י' ה'

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 28535-03-15 היועץ המשפטי לממשלה נ' וועדת השחרורים וה' (אסיר)

לפני

כב' הנשיא אברהם טל, אב"ד כב' השופטת זהבה בוסתן כב'

השופט ד"ר שמואל בורנשטין

היועץ המשפטי לממשלה

העותר

נגד

1. וועדת השחרורים 2. י' ה'

המשיבים

פסק דין

1. בפנינו עתירה כנגד החלטת וועדת השחרורים (להלן: "**הוועדה**"), מיום 8.3.15, אשר הורתה על שחרורו על תנאי של המשיב 2 (להלן: "**המשיב**") בתנאים שקבעה בהחלטתה מיום 11/1/15, כולל עמידה בתנאי תכנית רש"א מיום 8/9/14, הכוללת שהייה בהוסטל למשך 9 חודשים ולאחר מכן מגורים במשך שנה סמוך להוסטל ובפיקוחו.

2. המשיב מרצה מאסר שלישי לתקופה של 19 שנים, 5 חודשים ו- 25 ימים המורכב מ- 12 שנות מאסר בפועל בגין ניסיון לרצח ונשיאת נשק, מ- 18 חודשי מאסר בפועל (מהם 6 במצטבר) בגין הרשעה ב-10 אישומים הכוללים עבירות של סחר בסמים, סחיטה באיומים כלפי מי שהייתה בת זוגו, סחיטה בכוח, היזק בזדון וכן עבירות סמים ומהפקעת רישיון אסיר למשך 7 שנים, מתקופת היותו אסיר עולם.

3. המשיב ריצה בעבר שני מאסרים. מאסר למשך שנתיים בגין עבירה של בעילת קטינה, ממנו שוחרר על תנאי בשנת 1977; מאסר עולם בגין רצח, שנקצב ע"י נשיא המדינה לתקופה של 21 שנות מאסר בפועל, ממנו שוחרר על תנאי בשנת 1991. לאחר כ-5 שנים מיום שחרורו, במהלך תקופת הרישיון, ביצע את עבירות ניסיון הרצח והסמים בגין הופקע רישיון האסיר שלו ביום 22.9.1999.

4. ההליכים הקודמים שהתנהלו בעניינו של המשיב:

א. ביום 17.10.10 נדחתה בקשתו הראשונה של המשיב לשחרור על תנאי לאחר שהועדה קבעה כי עליו לעבור שיקום קבוצתי ופרטני ולמצוא מקום עבודה מחוץ לכלא.

ב. ביום 21.9.14 התקיים דיון חוזר בפני הוועדה, שדחתה את בקשת המדינה לקבל חוות דעת פסיכודיאגנוסטית והסתפקה בהעברת פרוטוקול הדיון לגורמי הטיפול הרגילים בכלא על מנת לקבל מהם חוו"ד משלימה בנוגע לסיבת מניעת שילובו של המשיב בטיפול קבוצתי או פרטני.

ג. ביום 11.1.15 החליטה הוועדה לשחרר את המשיב על תנאי, בתנאי תכנית רש"א, לאחר שעיינה בדו"ח סוציאלי מיום 19.11.14, בו נסקרו הקורסים השונים שעבר בכלא ודווח על הליך התאמתו להוסטל תורני בפיקוח רש"א. בדו"ח לא ניתן מענה לשאלת היעדר שילובו של המשיב בשיקום פרטני וקבוצתי ומה הוצע לו.

בפני הוועדה היה דו"ח ועדת אלמ"ב שקבעה שמדובר באסיר בעל היסטוריה עבריינית, עד היום השתלב בתהליך טיפול ראשוני, שלא כלל שיקום תעסוקתי, יצא לתשע חופשות בלבד, חלקן בהוסטל, ונכון יהיה לו לעבור תהליך במסגרת אגף שיקום. בפני הוועדה הוצגו שמונה מידעי שב"ס מהשנים 2011 - 2013, שהאחרון ביניהם מחודש אפריל 2013, שהוצגו גם בפניו.

ד. על החלטת הוועדה הוגשה עתירה שהתקבלה ע"י בימ"ש זה, אשר הורה לערוך למשיב אבחון פסיכודיאגנוסטי תוך 30 ימים, שתוצאותיו יוצגו בפני הוועדה, והורה לגורמי הטיפול בשב"ס להתייחס לצורך של המשיב בהליך שיקום קבוצתי או פרטני.

החלטת הוועדה נושא העתירה

1. הועדה הפנתה להחלטתה מיום 11.1.15, אשר התקבלה בתום דיון ארוך ומפורט, ופרשה את כל הנימוקים אשר שימשו אותה בהחלטתה על שחרורו המוקדם של המשיב להוסטל שיקום דתי במעלה אדומים. הועדה שבה ועיינה בפרוטוקול הקודם, נתנה דעתה לנתוניו של המשיב, ואישרה פעם נוספת את החלטתה, על כל האמור בה.

הועדה קבעה כי בהתחשב גם במסמכים שצורפו, על פי החלטת ביהמ"ש המחוזי, יש מקום לשוב ולאשר את החלטתה המקורית.

2. הוועדה הביאה את האמור בחוות דעתו של עורך האבחון הפסיכודיאגנוסטי (להלן: **האבחון**), לפיו המשיב סובל מהפרעת אישיות אנטי - סוציאלית אך מבחינה קוגניטיבית, הוא מראה תובנה רבה מבעבר וההתרשמות הנוכחית היא כי הוא מסוגל למידה של התבוננות פנימית ובחינה עצמית, על אף שהוא עדיין נוטה להתמקד בהאשמת האחר. המשיב חווה עצמו כבעל קשיים רבים ומרוכז בעצמו ובצרכיו. כיום מצבו הרגשי טוב משהיה בעבר וממצאי האבחון מצביעים על קיומם של כוחות נפשיים. עם זאת, המשיב מראה מצוקה רגשית אשר מחמירה את מצבו הפסיכולוגי הכללי, והוא חש רמות גבוהות של פחד וחוסר מנוחה. המשיב מתמודד עם מצוקתו הרגשית באמצעות עיסוק בתחום השירה והדת ונראה כי מדובר במנגנון אפקטיבי להרחקתו מעיסוק בתוקפנות. מבחן הערכת סיכונים מעלה כי מדובר במי שמסוכנותו בינונית (ציון 17-18) ואולם מבט מדוקדק על הערכת הסיכונים מעלה כי עיקר המסוכנות נלמדת מנתוני העבר.

עורכי האבחון מציינים כי הממצא בדבר מסוכנות המשיב לאלימות עתידית באורח בינוני נשען משמעותית על רקעו של המשיב ופחות על מצבו הקליני בהווה.

עורכי האבחון מציניים כי למרות מרכיבי האישיות ונורמות ההתנהגות הבעייתיים, המשיב מצליח לתפקד באופן תקין וללא עבירות משמעת מאז 2009 וככל הידוע תפקד באופן תקין גם בחופשות. המשיב מרשים כבעל מוטיבציה כנה להתרחק מאורח חיים עברייני והתרחק מכך גם במחירים אישיים וכלכליים.

הועדה סבורה כי האבחון תומך במסקנתה בדבר היות המשיב ראוי לשחרור, תוך הגנה על הציבור, כפי שנקבע בחוק.

3. אין חולק כי המשיב זקוק לתכנית שיקומית, אשר תכין אותו לשחרורו המלא, ואולם עיון בעדכון שערכו הגורמים הסוציאליים בכלל לקראת הדיון, מעלה כי נכון לעת הזו, היות שהמשיב איננו משולב בסבב חופשות מאז יולי 2014, לא ניתן להביא את עניינו בפני ועדת השיקום. הפסקת החופשות נבעה מחוסר יכולתו של המשיב להעמיד ערב מלווה ולא מסיבה שלילית הנעוצה בו או בהתנהגותו.

4. על פי הדוח הסוציאלי, המערכת הסוציאלית של הכלא רואה חשיבות לכך שהמשיב ימצא במסגרת מפוקחת ואולם אין הכרח כי הדבר יעשה באגף שיקומי של בית הסוהר. גם הוסטל של רש"א מהווה מסגרת מוגדרת ובעלת גבולות ברורים אשר יכולה להכין את המשיב לקראת חזרתו לחיים בקהילה. גורמי השיקום בכלל תומכים בתכנית רש"א בדבר שיקום המשיב בהוסטל.

5. קושי חדש רובץ לפתחו של המשיב שכן בשל שריפה בהוסטל נעצרה פעילותו למשך 3 חודשים, עד יום 19.4.2015, ומובן כי ככל שההוסטל לא יפתח, לא ניתן יהיה לשחרר את המשיב על פי התנאים שנקבעו.

התוצאה היא כי תנאי השחרור שנקבעו בעניינו של המשיב יכנסו לתוקפם רק ככל שיפתח ההוסטל במועד הנ"ל, שאז יש להעביר את המשיב באופן ישיר להוסטל.

נימוקי העתירה:

1. הועדה לא נתנה משקל ראוי לביטול החלטתה הקודמת ע"י ביהמ"ש המחוזי והסתמכה עליה למרות שבוטלה.

2. הועדה התעלמה ממסוכנותו של המשיב. על אף שהיא ציינה בהחלטתה מיום 11.1.15 כי רובץ עליו נטל שכנוע בדרגה גבוהה היא לא הסיקה את המסקנה המתבקשת שהמשיב לא עמד בנטל זה ולא יישמה את הדרישות המחמירות בהתאם לנתוניו. הספק שהעלתה בהחלטתה הנ"ל, שניתנה לאחר "התלבטות לא מועטה", היה צריך לפעול לחובת המשיב.

3. הועדה שגתה בכך שסירבה לעיין במידע חסוי שהמדינה רצתה להציג בפניה, שמצביע על מסוכנות המשיב ועל התנהגות שלילית בכלל כגון החזקת אמל"ח, איומים כלפי אסיר אחר ועיסוק בפלילים.

4. מסקנות הועדה באשר לחווה"ד הפסיכודיאגנוסטית אינן סבירות.

לא ברור כיצד הוועדה השתכנעה כי המשיב ראוי לשחרור כאשר חווה"ד קבעה כי הוא לא לוקח אחריות מלאה על מעשיו ולוקה בהפרעת אישיות אנטי סוציאלית. הועדה התעלמה גם מנתוניו האישיים של המשיב, כפי שעולים מחווה"ד, המצביעים על מסוכנותו.

5. הוועדה לא יישמה את דרישות ס' 10(ב) לחוק שחרור על תנאי ממאסר והעדיפה על פני דרישת "שינוי בולט וממשי" אובייקטיבי את האינטרס האישי הצר והמצומצם של המשיב.

6. קביעת הועדה לפיה בהיות המשיב חסר כישורי חיים נורמטיביים ומתפקדים הוא נדרש להליך שחרור הדרגתי שכולו יהיה מחוץ לכלא, מבלי שהמשיב הוכיח את מסוגלותו להשתלב בכלא פתוח ולעבור שיקום פרטני וקבוצתי, אינה עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי.

7. המשיב לא הוכיח כי עבר "שינוי בולט וממשי" כדרישת הסעיף, שמשמעותו שינוי אובייקטיבי, מהותי והפנמה אמיתית של חומרת המעשה. לא יעלה על הדעת כי דווקא המשיב, שעדיין ממשיך לטעון כי לא ניסה לרצוח אדם אלא רק להפחידו, שביצע עבירות רבות, לרבות ניסיון לרצח בתקופת השחרור על תנאי, שקיים לגביו מידע חסוי באשר למסוכנותו, שלא עבר טיפול סוציאלי מהותי, שלא שולב במסגרת שיקום קבוצתי ופרטני ועבר אבחון שממצאיו שליליים ומלמדים על מסוכנות בינונית, יזכה לשחרור מוקדם ויזכר כמי שעבר "שינוי בולט וממשי".

8. יציאת המשיב לחופשות התעכבה לא רק בשל העדר ערב אלא כתוצאה מהתנהלותו, ש"ביזבז" תקופת מאסר ארוכה ויקרה בשל התנהלות עבריינית, כאשר במשך 12 שנים התנהגותו לא הייתה תקינה והוא אף שהה 5 שנים בהפרדה.

9. הוועדה שגתה בכך שהעדיפה את שליחת המשיב לשיקום מחוץ לכלא בשים לב ליתרת המאסר הארוכה שלו, בניגוד לפסיקתו המפורשת של ביהמ"ש העליון בבג"צ 6067/11 **הפרקליט הצבאי הראשי ואח' נ' ועדת השחרורים ואח'.**

10. הועדה לא נתנה משקל ראוי לעובדה כי המשיב שוחרר על תנאי ממאסר עולם וביצע ניסיון רצח בהיותו אסיר ברישיון ובכך התעלמה מנטל המסוכנות הרובץ על המשיב ומהתכלית הקבועה בסעיף 6 לחוק לפיו אין שחרור מוקדם על הפקעת רישיון אסיר.

11. הועדה לא נתנה משקל ראוי לעובדה כי המשיב מרצה עד היום מאסר בכלא סגור ויצא לחופשות בודדות. כיום ניתן לשלב את המשיב בסבב חופשות והיה על הוועדה לבחון את התנהגותו בחופשות בטרם שחררו שכן הרקע של המשיב אינו נורמטיבי. ככל שהעבירה חמורה יותר הדרישה להשתלבות המשיב בכלא פתוח, ולאחריו בשיקום קבוצתי ופרטני, מתקרבת לדרישת סף.

12. הועדה שגתה כאשר קבעה כי ניתנו סיבות טובות לכך שההליך השיקומי במסגרת הכלא לא מוצה, שכן כיום

המשיב חזר לסבב חופשות ותוך פרק זמן מסוים (לאחר 2 חופשות) ניתן יהיה לאפשר לו להגיע לוועדת שיקום.

התאמת המשיב להוסטל לא מעידה כלל על הבנתו את חומרת מעשיו ואת לקיחת האחריות ושינוי דפוסי העברייניים.

13. במהלך הדיון בפנינו טענה ב"כ העותר שהוועדה התייחסה למשיב כאסיר רגיל ולא כאסיר עולם. מצבו של המשיב חמור מזה של אסיר עולם שכן הוא ביצע עבירות במהלך תקופת הרישיון ויש לו הרשעות קודמות רבות.

תגובות ב"כ המשיב

1. התנהגותו, מטרותיו ועמדותיו של המשיב בתחילת מאסרו לעומת אלה כיום מלמדים שהוא ממלא את דרישות החוק לשחרור מוקדם וחל בו שינוי בולט וממשי כך שהחלטת הוועדה שהמשך שיקומו יהיה לאחר שחרורו בפיקוח רש"א, היא סבירה ונכונה.

2. המשיב החל ברכישת כלים לניהול אורח חיים נורמטיבי, חזר בתשובה, סיים 12 שנות לימוד, הוצא מהפרדה והגיע לאגף סלע, השתלב בקבוצות טיפוליות, גילה מוטיבציה לשיקום ויצא לחופשות ללא ערב וללא מעצר בית.

3. תוצאות האבחון תומכות בשחרורו המוקדם של המשיב שכן מסוכנותו הבינונית מתבססת רק על עברו העברייני והמומחה התרשם שיש למשיב כוחות נפשיים ומוטיבציה להתרחק מגורמים עברייניים ולהירתם לשינוי.

4. הוועדה צדקה כששקלה את מסוכנות המשיב שלא במנותק מתכנית רש"א.

5. אסיר עולם, כמו המשיב, יכול להוכיח שחל בו שינוי גם אם הוא לא עבר באגף השיקום, שכן העיקר הוא שהושג שינוי בולט וממשי בהתנהגותו.

בהתחשב בכך שהמשיב יוצא לחופשה פעם בחודשיים הוא יוכל לעלות לוועדת שיקום רק בעוד כשנה, למרות שלא סירב לעלות לוועדת שיקום.

6. בשל תפקודו החיובי של המשיב במישור המשמעותי, התפקודי והטיפול, התרשמו גורמי הטיפול, לאחר שהמשיב שהה בהוסטל במהלך 3 חופשות, שבשלו התנאים לשחרורו להוסטל התורני והוא לא יסכן בשחרורו את הציבור.

המשיב לא נדרש לעבור אבחון פסיכולוגי וגורמי הטיפול נתנו בו אמון והמליצו על יציאתו לחופשות גם ללא אבחון.

7. חשיבותם של המידעים זניחה לחלוטין שכן המידע האחרון הוא מאפריל 2013.

8. במהלך הדיון בפנינו טענה ב"כ המשיב שהמשיב לא יצא מזה למעלה מחצי שנה לחופשות בשל העדר ערב ובשל נכותו, גילו המבוגר והצורך ביתרת מאסר עד לשיקום ספק אם יתאים לוועדת שיקום.

לטענתה שיקום פרטני וקבוצתי אכן נועדו לשלב אסיר בחיים מחוץ לבית הסוהר אך כשאסיר לא הולך במסלול זה הוא עובר למסלול של הוסטל סגור בפיקוח רש"א במשך כל תקופת הרישיון, במקום שימשיך לרצות את המאסר וישתחרר ללא כל טיפול ופיקוח. מחו"ד גורמי הטיפול עולה שחל שינוי בולט וממשי בהתנהגותו של המשיב לאחר שעבר את הטיפול בבית הסוהר ויש לתת משקל רב לעמדתם מאחר והם מכירים את המשיב לאורך כל מאסרו.

9. במהלך הדיון בפנינו הלן המשיב על הפסקת חופשותיו וטען שכאשר הוחזק בבידוד במשך חמש וחצי שנים הוא הגיע לתובנות, שינה את אורח חייו וחזר בתשובה. המשיב ביקש להשתקם בהוסטל כדי לעבוד ולא לשבת במשך שנתיים ללא מעש בבית הסוהר.

דין והכרעה

1. לאחר שעיינו בעתירה ובתגובת ב"כ המשיב, בהחלטת הוועדה נושא העתירה ובהחלטותיה הקודמות ובמסמכים שהוצגו בפני הוועדה ובפנינו, ושמענו טיעוני ב"כ הצדדים והמשיב, הגענו למסקנה שדין העתירה להתקבל ודין שחרורו על תנאי של המשיב להתבטל.

2. איננו מתעלמים מההלכה הפסוקה באשר לסמכות ההתערבות המוגבלת של ערכאה שיפוטית בהחלטתה של וועדת שחרורים כפי שנקבעה בין השאר בבג"צ 6067/11 הפצ"ר ואח' נ' וועדת השחרורים ואח' מפי כב' השופט מלצר בסעיף 32 לפסק הדין וברע"ב 5425/13 אבו מוך נ' וועדת השחרורים מפי כב' השופט עמית. עם זאת, בצד הלכה זו קיימת ההלכה לפיה על אסיר המבקש להשתחרר על תנאי מוטל הנטל להוכיח ששחרורו על תנאי לא יסכן את הציבור וכי יש לו סיכויי שיקום (ראה החלטתו של כב' השופט עמית ברע"ב 8786/13 סקא נ' וועדת השחרורים, סעיף 9 להחלטה).

3. כך הם במיוחד פני הדברים כאשר מדובר באסיר כמו המשיב שבפנינו, אשר שוחרר משני מאסריו הקודמים (אחד מהם על עבירת רצח) על תנאי וחזר לבצע עבירות, לרבות ניסיון לרצח ועבירות סמים נושא חלק ממאסרו הנוכחי, כאשר כמחצית ממנו (7 שנים) הוא תוצאה של הפקעת רישיון אסיר שבו שוחרר ממאסר עולם קצוב למשך 21 שנים בגין הרצח שביצע.

4. עיון בהחלטת הוועדה נושא העתירה ובהחלטתה מיום 11/1/15 מעלה שהיא לא התייחסה לשחרוריו המוקדמים של המשיב ממאסרים קודמים, לרבות ממאסר עולם שנקצב ל - 21 שנה בגין רצח, דבר שמעמיד בספק את סיכויי שיקומו לאחר ששוחרר על תנאי, ולו בתנאי התכנית של רש"א, שכוללת שהיה בהוסטל, לאחר שלא השתלב באגף השיקום במהלך מאסרו, שבחלק לא קטן ממנו שהה בהפרדה בשל מסוכנות והתנהגות שלילית כפי שעולה ממידעים שהוצגו בפני הוועדה ובפנינו, גם אם לא מהזמן האחרון.

5. אף אנו, כמו הוועדה, איננו מתעלמים כלל ועיקר מהאמור בחוות הדעת של גורמי הטיפול ובדו"ח האבחון, אך אין בהם כדי להצדיק את הקביעה הדרושה לשחרורו של המשיב על תנאי בהתאם להוראות סעיף 10(ב) לחוק שחרור על תנאי, דהיינו, שחל אצלו שינוי בולט וממשי במהלך מאסרו (ראה החלטתה של כב' השופטת נאור, כתוארה, אז ברע"ב 2121/08 מנשרוב נ' מדינת ישראל ואח', דינים עליון פ"ז 814).

6. לא ניתן להתעלם מכך שעורך האבחון קבע שהמשיב עומד בהגדרה של הפרעת אישיות אנטי סוציאלית והוא העריך את מסוכנותו כבינונית גם אם הערכה זו נשענת באופן משמעותי על הרקע העברייני הנרחב של המשיב ופחות על מצבו הקליני בהווה או על גורמי סיכון כפי שנכתב בסוף עמ' 5 לדו"ח האבחון. בסיכום האבחון נכתב כי

"הנבדק עומד באבחנת הפרעת אישיות אנטי סוציאלית, מראה קשיים וחוסר יציבות ביחסים בינאישיים, אימפולסיביות, קושי בתכנון, קושי בהתנהלות במסגרות, נטייה אגרסיבית ונטייה ל אלימות בפועל. ברקע, אורח חיים עברייני ואלים מגיל צעיר. מבחינה רגשית מראה עולם רגשי מצומצם יחסית, קושי באמפתיה ואינו נוטה להפגין תחושות אשמה או בושה. מבחינה קוגניטיבית, נוטה להתמקד באחריות האחר בנוגע לעבירות השונות שביצע. הנבדק נמצא כבעל מסוכנות בינונית, כשממצא זה מבוסס בעיקר על הרקע של הנבדק ופחות על מצבו הפסיכולוגי בהווה או על ניהול גורמי סיכון. למרות זאת, יש לציין שמאז 2009 מראה הנבדק שינוי התנהגותי משמעותי. מראה מוטיבציה משמעותית לשינוי, מרשים כמי שנתרם מטיפול, ללא עבירות משמעות, מתפקד באופן תקין בחופשות והתרחק מגורמים עברייניים".

אמנם למשיב אין עבירות משמעות אך לאור מידעי המשטרה, שנמשכו עד אפריל 2013, לא ניתן לומר שהתנהגותו עד אז הייתה תקינה או שהוא ניתק את קשריו עם גורמים עברייניים.

7. אנו רואים עין בעין עם הוועדה וב"כ הצדדים את נזקקותו של המשיב לשיקום אך איננו סבורים שהדבר יכול להיעשות לראשונה לאחר שחרורו של המשיב על תנאי, ולו בתוכנית רש"א שכוללת שהייה בהוסטל ופיקוחו שכן תיאור אישיותו של המשיב בדו"ח האבחון והמסוכנות שנלמדת מהתנהגותו נושא מאסרו ומעברו הפלילי מחייבים השתלבותו בהליכי שיקום במהלך מאסרו, גם אם נתנם מהקבוצות הטיפוליות בהן השתתף.

אי שילובו של המשיב באגף שיקום לא מאפשר את בחינת התנהגותו במהלך עבודה מחוץ לבית הסוהר והדבר מתווסף על חוסר היכולת לבחון לעת הזו את התנהגותו במהלך חופשות שהופסקו ביולי 2014, גם אם בשל חוסר יכולתו של המשיב להעמיד ערב ולא בשל התנהגות שלילית.

8. איננו מתעלמים מהקושי שצפוי למשיב להשתלב באגף השיקום בשל יתרת מאסרו לאחר חזרתו לסבב חופשות אך אין בכך כדי להצדיק את שחרורו על תנאי מבלי שהשתלב באגף השיקום במהלך מאסרו.

9. לאור כל האמור לעיל הוועדה שהחלטתה היא נושא העתירה להורות על שחרורו על תנאי של המשיב ממאסרו מבלי שהשתלב באגף השיקום במהלך מאסרו, גם בהתחשב בכתוב בדו"ח האבחון, לא נתנה משקל ראוי לשיקולים הנחוצים לשחרורו מבלי שהוכיח שינוי בולט וממשי. משכך סוטה החלטת הוועדה נושא העתירה ממתחם הסבירות ומצדיקה התערבות ערכאה שיפוטית.

10. אנו מקבלים את העתירה ומבטלים את החלטת וועדת השחרורים מיום 8/3/15, לשחרר את המשיב על תנאי.

ניתן והודע היום, ט"ז באייר תשע"ה, 05/05/2015 במעמד ב"כ הצדדים והמשיב 2.

ד"ר שמואל בורנשטין,
שופט

זהבה בוסתן, שופטת

אברהם טל, נשיא
אב"ד